

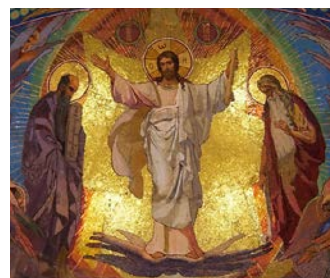
Gud og menneske
side 3

Gud har åpenbart noe om
framtiden – side 5

Salig i forfølgelsen
side 8

Jesus er Gud fra evighet
side 13

Nr. 4 2016 - 36. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

© DEPOSITPHOTOS

Slottet Wartburg, der Luther oversatte Det nye testamentet 1521-1522

Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i nød og alltid nær. Derfor frykter vi ikke når jorden skaker, når fjellene vakler i havets dyp. Vannet buldrer og bruser, fjellene skjelver når havet reiser seg (Sal 46,2-4).

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.

Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Birgitta Erlands-
son (red.sekr.), Birgit Johannessen, Kjell
Petter Bakken og Tor Jakob Welde.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

**DEN LUTHERSKE
BEKJENNELSES-
KIRKE (LBK)**

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidt og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefelleskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Hilsen fra redaksjonen

Dette er årets siste nummer av Bibel og Bekjennelse. I den anledning vil vi ønske alle våre lesere en riktig god jul til minne om Frelseren som kom til vår jord som et lite menneskebarn for å sone alle våre synder. Om Gud vil, planlegger vi også for det kommende året å gi ut fire nr. av bladet. I 2017 er det 500 år siden den lutherske reformasjonen fikk sin spede begynnelse i og med Martin Luthers publisering av de 95 tesene 31. oktober 1517 i Wittenberg. Reformasjonsjubileet vil selvfølgelig få en stor plass i den neste årgangen av bladet vårt.

Vi tror at Gud sto bak den lutherske reformasjonen. Gjennom reformasjonen ville han redde kirken fra gjerningsrettferdigheten og løfte evangeliet om den frie nåden i Jesus Kristus fram i sentrum. Ja, vår Gud er historiens Gud. Han har hele verdenshistorien i sin allmektige hånd. Menneskelige ledere kan lett tro at det er de som har makten og har alt i sin hånd. Men det er et bedrageri. De styrer bare så lenge Gud vil.

I vårt svenske «søsterblad» *Bibel och Bekännelse*, som gis ut av LBKs svenske søsterkirke, skriver redaktøren Ingvar Adriansson følgende i nr. 5/2016:

I skrivende stund sitter jeg og følger det amerikanske presidentvalget. Resultatet ser ut til å bli det mange ikke håpet på. Massemedia følger opptellingen, og ekspertene er på plass i TV-studioet. Det snakkes om usikkerhet på børsen, og folk lurar på hva de skal gjøre med sparepengene sine. Fra et bibelsk perspektiv trenger vi verken bli urolige eller overrasket. Uro i denne verden hører med til et av tidens tegn. Og likevel vet vi at ingenting skjer uten Guds vilje. Gud har full kontroll over hendelsene i denne verden.

Bibelens Daniel var i aller høyeste grad involvert i politikken på 600-tallet f.Kr. Han var rådgiver for den mektige kong Nebukadnesar som hersket i det babylonske riket. Gud grep inn i historien, noe denne mektige kongen opplevde. Han ble tvunget til å innrømme: «Hvor store er hans tegn, hvor veldige hans under! Hans kongerike er et evig rike, hans velde varer fra slekt til slekt» (Dan 4,3). Det var Nebukadnesars bekjennelse da han innså at Daniels Gud var den høyeste. Verdensherskeren bekjente at hans eget rike var forgjengelig, men at Guds rike var evig og uten grenser. Daniel skriver: «Han lar år og tider skifte, avsetter konger og innsetter konger. Han gir de vise visdom og de forstandige forstand» (Dan 2,21).

Snart skal vi feire at det kom en konge som er helt ulik denne verdens herskere og store mennesker. Han hadde ingen dyr og kostbar kampanje til sin hjelp. Han ble født under enkle omstendigheter i en liten stall. «Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe,» sa engelen til gjeterne. Luther skriver: «Klutene som barnet er svøpt i, er ingenting annet enn den hellige Skrift som inneholder troen og hvor den kristne sannheten ligger innsvøpt. For hele Det gamle testamente inneholder ingenting annet enn Kristus, slik han forkynnes i evangeliet.»

God jul og godt nytt år i Jesu navn!

Redaksjonen for Bibel og Bekjennelse

Gud og menneske

AV OLA ÖSTERBACKA

«Han som helliggjør, og de som blir helliggjort, kommer alle fra den ene. Derfor skammer ikke Sønnen seg over å kalle dem søsken» (Hebr 2,11).

Hvorfor ble Gud menneske?

Spørsmålet er gammelt. Allerede for snart 1000 år siden ble det stilt av Anselm av Canterbury, en av middelalderens mest kjente skolastikere. Han forsøkte å gi logiske svar på det som fornuften egentlig ikke kan begripe.

Et kort svar på spørsmålet er at Gud ble menneske på grunn av Adams synd: *«Synden kom inn i verden på grunn av ett menneske, og med synden kom døden. Og slik rammet døden alle mennesker fordi alle syndet.»*

Vi og alle andre mennesker ville hatt en dårlig framtid om ikke Gud hadde blitt menneske. Vi ville blitt dømt til evig død, det som Jesus framstiller som det brennende gehenna. Men Gud ville det ikke slik. Han ville frelse oss. Derfor ble han menneske. Han ble en av oss. Han ble vår bror.

Hvordan ble Gud menneske?

Dette kunne allerede Jesaja svare på 700 år før det skjedde: *«Se, jomfruen skal bli med barn og føde*

en sønn, og hun skal gi ham navnet Immanuel.»

Immanuel betyr «Gud med oss». Gjennom engelen, som evangelisten Lukas forteller om, åpenbarer Gud for Maria hvordan det skulle gå til: *«Den hellige ånd skal komme over deg, og Den høyestes kraft skal overskygge deg. Derfor skal barnet som blir født, være hellig og kalles Guds Sønn... For ingen ting er umulig for Gud.»*

For menneskets hode er dette for stort til å få plass. Det går imot våre erfaringer. Hendelsen savner paralleller. Vi kan bare bøye oss i tilbedelse for denne høye majestet.

Kristi to naturer

Hva tenkte Maria på da hun holdt dette nyfødte barnet i fanget? Hun fikk besøk av noen gjeterer som fortalte uvanlige og fantastiske ting om englesang midt i mørket ute på marken.

Hva skulle det vel bli av dette barnet? Det skulle hun få vite etter hvert, men nå kunne hun bare undre seg. Simeon i templet skulle noen uker senere si til henne at et sverd skulle gå gjennom sjelen hennes. Etter 30 år skulle hun bli tvunget til å se dette elskede barnet, som nå var blitt en moden mann, bli grovt fornedret ved å spikres på et kors og dø.

Likevel var dette barnet Gud selv. Som vi synger i julesalmen:

*Men under uten like,
hvor kan jeg vel forstå
at Gud av himmerike
i stallen ligge må!*

Dette kan ikke fornuften begripe. Derfor vil man endre det til at det er «Guds Sønn» eller «Jesusbarnet» som ligger i stallen. Men dette skal vi passe oss for. En uskyldig omformulering inneholder en farlig villfarelse. For det er selve den bibelske læren om Kristus som sann Gud og sant menneske som står på spill.

Tenk så fint Martin Luther har formulert det i sin julesalme:

*Han som all verden er for trang,
ligger på sin moders fang
som en av våre kjære små,
den Gud som lar oss opphold få.*

Dette menneskebarnet vokser opp og er større i vishet enn noe menneske fordi han er den Allvitende. Likevel må han vokse i alder og visdom. Når han er 12 år, underviser han de skriftlærde. Likevel følger han med foreldrene sine og underordner seg dem.

Han som eier himmel og jord møter motgang. Han sulter, fryser, blir trett og sørger.

Det merkeligste av alt skjer på korset. Han roper til Gud, sin Far, som har forlatt ham, selv om han hadde kunnet stige ned fra korset. Han som selv er Gud, blir forlatt av Gud. Kan fornuften vår begripe slikt? Overhodet ikke. Det er bare troen som kan ta det til seg.

Jesus måtte lære seg lydighet gjennom sin lidelse for å kunne heliggjøre oss. Han måtte bli et sant menneske for å kunne være vår stedfortreder.

Vår stedfortreder

Under den gamle pakt var øverstepresten folkets stedfortreder når han på den store forsoningsdagen gikk inn i det aller helligste for å ofre for sine egne og folkets synder. Forsoningsmidlet var blod av okser og bukker. Hebreerbrevet sier at det er umulig at dette blodet kunne ta bort synd. Dessuten måtte det gjentas hvert år.

Det krevdes et bedre offer. Det var Jesu blod. Det ga en evig gen-

løsning og trenger aldri gjentas. «Blodet har runnet, og verden er frelst,» synger vi i en sang. Derfor er himmelen åpen for alle mennesker, og alle blir innbudt til å komme dit gjennom Jesus, han som er vår stedfortreder.

For å oppfylle den evige rettferdigheten måtte han bli et hjelpeløst barn, akkurat som alle andre mennesker. Derfor måtte han oppleve alle smerter og all svakhet som mennesker kan oppleve. Men han levde i alt uten synd. Intet annet menneske enn han som er unnfanget av Den Hellige Ånd og som er Gud selv, har noen gang levd opp til den normen som Gud har framstilt i sin lov. Men Jesus gjorde det. Han oppfylte det vi skulle ha gjort og ble vår rettferdighet.

Begge disse ting hører med: Jesus levde hellig og rent, og han tok på seg straffen som vi burde ha båret for vår synd. Så byttet han med oss: Han tok vår synd og ga oss sin rettferdighet.

Derfor kan vi i juletiden glede oss over at Jesus ikke skammer seg over å kalle oss søsken. Han er av samme slekt som oss. Han skammer seg ikke for å ha horer og ekteskapsbrytere i sin stamtavle. Gjennom ham er de like rene som vi som er døpt og tror på ham. Den skare som samles foran tronen den dagen han kaller oss hjem til seg, er hvitkledd. Den er rensset i Lammets blod, selv om den består av syndige mennesker.

Derfor kan vi med Rosenius frimodig innby til den sanne juleglede:

*Nu allt vad mänska heter, kom
till denna julfröjd ren!
Fastän du ej är god och from,
så är du ändå en
av dem som Gud till broder fått.
I krubbans barn du har allt gott.
Var då av hjärtat nöjd!*

Jesu bergpreken

av Egil Edvardsen

Jesu bergpreken er et av de mest kjente tekstavsnittene i Bibelen. Her finner vi blant annet de berømte saligprisningene, Fadervår og «den gylne regel».

Bergprekenen blir ofte sett på som et uttrykk for en ny og bedre lov der Jesus framstår som en ny lovgiver. Men Jesus kom ikke for å gi oss nye lover fra Gud. Han kom for å frelse oss fra våre lovbrudd. Formålet med dette lille bibelstudiet er først og fremst å vise hvordan Jesus i denne store talen gir Guds lov sitt rette åndelige innhold. Det gjør han i skarp kontrast til fariseernes og de skriftlærdes falske utlegning av loven.

Kr. 100,- + porto

Bestilles fra:

Forlaget Scriptura, Solåsv. 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Gud har åpenbart noe om framtiden

AV EGIL EDVARSEN

I første del av dette bibelstudiet så vi at det bare er Gud som kjenner framtiden. Likevel lar han oss ikke være helt uten kunnskap om framtiden. Han lar oss ikke få vite så meget, men han har åpenbart noe. I dette bibelstudiet om de siste tider er det først og fremst det Gud har åpenbart vi vil konsentrere oss om. Vi vil ikke bruke mye tid på det han *ikke* har sagt noe om, for det vil uansett bare gi grunnlag for spekulasjoner som lett kan føre oss bort fra det som Guds ord tydelig underviser om når det gjelder de siste tider.

- Gud viser seg som den sanne Gud ved å forutsi ting for de skjær.
Jes 42,9: «De første ting, se, de er kommet. Nå forteller jeg noe nytt. Før det spirer fram, får dere høre om det».
Amos 3,7: «Herren Gud gjør ikke noe uten å åpenbare sitt skjulte råd for sine tjenere profetene».
Dan 2,29: «Da du lå i sengen, konge, kom det opp tanker om hva som skal skje i fremtiden. Han som åpenbarer mysterier, fortalte deg det som skal skje».
- Jesus profeterte også om framtiden mens han var på jorden.
Matt 24,25: «Nå har jeg sagt dere det på forhånd!».
- Jesus lovet at Den Hellige Ånd skulle fortsette å åpenbare ting i framtiden for apostlene etter at han hadde fart opp til himmelen.
Joh 16,13: «Men når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale ut fra seg selv, men si det han hører, og gjøre kjent for dere det som skal komme».
- Gud har brukt forskjellige metoder til å åpenbare framtiden.
«Urim» og «tummin»: 1 Sam 28,6; Esra 2,63; 2 Mos 28,30.
Drømmer og syner: Dan 2,1-47; Åp 4,1.
Profeter: 1 Kong 20,13-14; Apg 11,27-28.

Vår eneste sikre kilde i dag er Bibelen

- Bibelen er inspirert av Gud og er dermed Guds ord.
2 Tim 3,16: «Hele Skriften er utåndet av Gud ...».
2 Pet 1,20-21: «Men dere må framfor alt vite at en ikke kan tyde noe profetord i Skriften på egen hånd. For aldri ble noen profeti båret fram fordi et menneske ville det, men drevet av Den hellige ånd talte mennesker ord fra Gud».
- 1 Kor 2,13: «Om dette taler vi med ord som Ånden har lært oss, ikke med ord som menneskelig visdom har lært oss. Det åndelige tolker vi med ord som hører Ånden til».
- Hovedhensikten med Bibelen er ikke å åpenbare framtiden, men å lede mennesker til tro på Jesus Kristus som verdens frelser fra synd.
Joh 20,31: «Men disse er skrevet ned for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn».
- Likevel består ca. en fjerdedel av Bibelen av ord som handler om framtiden. Disse kan deles i tre hovedkategorier:
 1. Profetier i Det gamle testamentet som er oppfylt i Kristus – hans liv, død og oppstandelse.
 2. Profetier (både i Det gamle og Det nye testamentet) som allerede er oppfylt i historien.
 3. Profetier som ennå ikke er oppfylt.
- I enkelte deler av Bibelen fins det flere profetier enn i andre, for eksempel profetene i Det gamle testamentet og Åpenbaringsboken i Det nye testamentet.
Åp 1,19: «Skriv derfor ned det du har sett, det som er nå, og det som skal komme heretter».
Åp 4,1: «Deretter så jeg, og se! – en dør var åpnet i himmelen. Og den røsten jeg før hadde hørt tale med klang som av en basun, sa til meg: 'Stig opp hit, så vil jeg vise deg det som heretter skal skje».
Åp 22,6: «Engelen sa til meg: 'Disse ordene er troverdige og sanne. Herren, den Gud som gir profetene sin

Ånd, har sendt sin engel for å vise sine tjenere det som snart skal skje».

- Alle forutsigelser i Bibelen er 100% sanne fordi Bibelen er Guds ord, og bare Gud kjenner framtiden. Gud skal gjøre alt det han har lovet.

4 Mos 23,19: «*Gud er ikke et menneske, så han lyver, et menneskebarn, så han skifter sinn. Gjør han ikke det han sier, holder han ikke det han lover?*».

Jes 44,26: «*Jeg bekrefter mine tjeneres ord og gjennomfører den planen mine sendebud har forkynt. Jeg sier om Jerusalem: 'Hun skal være bebodd' og om byene i Juda: 'De skal bygges opp igjen, jeg skal gjenreise ruinene'.*

Jes 46,11: «*Fra øst kaller jeg en rovflugt, fra et land langt borte en mann for min plan. Det jeg har sagt, lar jeg skje. Det jeg har tenkt, det gjør jeg.*».

1 Pet 1,25: «*Herrens ord varer til evig tid. Dette ordet er evangeliet som er forkynt for dere.*

Matt 24,35: «*Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldri forgå.*

Åp 21,5: «*Han som sitter på tronen, sa: 'Se, jeg gjør alle ting nye.' Og han la til: 'Skriv det ned, for dette er troverdige og sanne ord'.*

- Selv om det virker som om en profeti ikke blir oppfylt, vil den helt sikkert bli oppfylt.
Hab 2,3: «*For synet venter på sin fastsatte tid, det vitner om enden, og det lyver ikke. Om det drøyer, så bare vent! For komme skal det, det kommer ikke for sent!*».
- Bibelen er vår eneste kilde til informasjon om framtiden.
5 Mos 29,29: «*Det som er skjult, hører Herren vår Gud til, men det som er åpenbart, tilhører oss og våre barn til evig tid, så vi skal holde hvert ord i denne loven.*
«*Framtiden er en lukket bok for menneskene, og alle forsøk på å avsløre framtidens hemmeligheter skilt fra Guds åpenbaring, er urettmessige forsøk*» (Siegbert Becker, «Revelation. The Distant Triumph Song», s 91).

Mange profetier i Bibelen er allerede oppfylt

Hvordan kan jeg være sikker på at Bibelen er Guds ord og at Bibelens profetier vil bli oppfylt? Faktum er at mange profetier i Bibelen allerede har vist seg å være sanne. Dessuten er det ingen profetier i Bibelen som har vist seg å være falske. Dette gir oss tillit til at også de andre profetiene vil bli oppfylt når tiden er inne.

Profetiene i Det gamle testamente om Messias er oppfylt i Kristus. Her er noen eksempler:

- Messias skulle komme under det fjerde verdensriket, Roma (Dan 2,39-45).
- Messias skulle komme fra Juda stamme (1 Mos 49,10; Luk 3,33).
- Messias skulle bli født av en jomfru (Jes 7,14; Matt 1,22-23; Luk 1,31-35).
- Messias skulle bli født i Betlehem (Mika 5,1; Matt 2,1 og 6).
- Messias skulle bli drept som en soning for menneskers synd (Jes 53,5; Rom 4,25; 1 Joh 2,2).
- Messias' klær skulle bli delt, og de skulle kaste lodd om kappen hans (Salme 22,19; Matt 27,35).
- Messias skulle bli gravlagt i graven til en rik person (Jes 53,9; Matt 27,57-60).
- Messias skulle bli oppreist fra de døde (Salme 16,10; Apg 13,35).

Eksempler på profetier i Bibelen som er blitt oppfylt i menneskenes historie:

- Jesaja forutsa navnet på den mannen (Kyros) som skulle beseire Babylon og la israelittene få reise hjem fra fangenskapet (Jes 44,28; 45,1 og 13).
- Ezeiel forutsa at byen Tyrus skulle bli ødelagt og aldri mer bygges opp igjen (Esek 26,7-14). Dette skjedde, og Tyrus eksisterer ikke lenger. Det er påfallende at det ikke fins en tilsvarende profeti om Tyrus' søsterby Sidon som fortsatt eksisterer den dag i dag.
- Nahums bok forutsa detaljert hvordan byen Ninive skulle falle. Dette skjedde da Ninive ble ødelagt av babylonerne i 612 f.Kr.
- Daniel kapittel 11 gir oss en detaljert profeti om den intertestamentale perioden (perioden mellom Det gamle og Det nye testamente) fra 530 til 165 f.Kr.
- Jesus forutsa Jerusalems ødeleggelse i hans egen generasjon (Matt 24,2 og 34). Dette skjedde da romerne ødela Jerusalem i år 70 e.Kr.

Dette er noe som er unikt for Bibelen. Ingen andre hellige bøker i andre religioner, som for eksempel Koranen eller Buddhas skrifter, inneholder slike forutsigende profetier. Oppfyllelsen av forutsigende profetier i Bibelen er et sterkt bevis på at Bibelen er inspirert av Gud og ulik alle andre religiøse bøker. Det er et sterkt vitnesbyrd for det faktum at Bibelens religion er den sanne religion. Om Bibelen er i stand til å forutsi framtiden, må den være Guds ord, og dens religion må være sann.

(forts.)

Ubesvarte spørsmål

Hvorfor gir ikke Bibelen svar på mange spørsmål som vi strever med? Det er så frustrerende bare å få høre: «Det spørsmålet får vi ikke noe svar på i Bibelen.»

Mange kristne uttrykker den samme frustrasjonen, og motstandere av Bibelen prøver ofte å utnytte dette irritasjonsmomentet. Så la oss forklare det.

Ufullstendig åpenbaring

«Det som er skjult, hører *HERREN* vår Gud til, men det som er åpenbart, tilhører oss og våre barn til evig tid, så vi skal holde hvert ord i denne loven» (5 Mos 29,29). «For vi forstår stykkevis og taler profetisk stykkevis» (1 Kor 13,9). «Jeg så at mennesket ikke kan fatte det Gud lar skje, alt det som hender under solen. Hvor mye han enn strever og gransker, finner han ikke ut av det. Selv om den vise sier at han forstår, fatter han det ikke» (Fork 8,19). Vi gjør både oss selv og andre en tjeneste om vi holder fast ved og formidler denne sannhet: Gud skjuler en del informasjon for oss.

Tilstrekkelig åpenbaring

Vi gjør oss selv også en tjeneste ved å skille mellom det vi *trenger* å vite og det vi *ønsker* å vite. I Joh 21,18-22 ble Peter påminnet om sin forestående død og ble plutselig veldig interessert i hva som skulle skje med Johannes. Peter ville vite hvordan det skulle bli med Johannes' død. Men behøvde han vite det? Ikke ifølge Jesus som svarte: «Hva angår det deg? Følg du meg!» Peter visste alt det han trengte å vite om det å være den disippel og apostel som Jesus hadde kalt ham til å være.

Det er lett å bli offer for tanken om at en detaljert kunnskap løser alle problem eller automatisk gjør det lettere å leve. Slik har det aldri vært. «For med stor visdom følger store kvaler. Den som øker sin kunnskap, øker sin smerte» (Fork 1,18). Vår Skaper velger ofte å spare oss for uro ved ikke å svare på spørsmålene våre. Hvordan kan vi få alle geologiske bevis til å henge sammen med fortellingene om skapelsen og den store flommen? Kommer udøpte barn til himmelen hvis de dør? Kommer familiens husdyr til himmelen når de dør? Det fins ingen dumme spørsmål. Det er ikke galt å spørre, men det er galt å kritisere Gud for at han ikke gir oss de svarene vi vil ha. Vi trenger ikke vite svarene. Det vi vet, er at Gud er full av nåde og barmhjertighet, at han er god og rettvís, at han kjenner alles liv og død. Det vi trenger, har Gud gitt oss.

Underbar åpenbaring

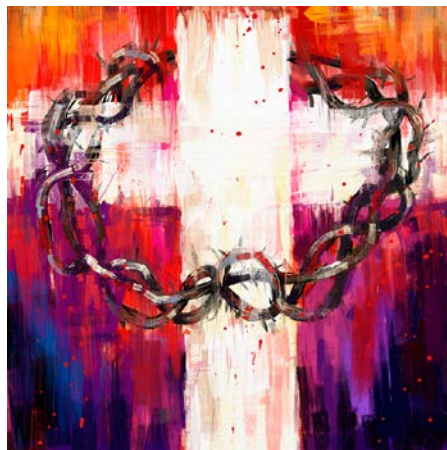
Gud har tydelig åpenbart ting som vi trenger å vite. Han gir tydelige svar om menneskelig synd og guddommelig nåde, om at vi trenger og har fått en Frelser, om hvordan vi får den frelsende troen og deretter hvordan troen bærer frukt i et liv i kjærlighet til Gud og medmennesker. Denne åpenbaringen er så mye viktigere enn andre ting som kanskje vekker interesse og nysgjerrighet hos oss. Guds hensikt er å føre oss inn i himmelen og motivere oss til å nå ut til andre med budskapet om frelsen. I den himmelske herligheten får vi vite mer. Ved å begrense den informasjonen han gir oss nå, får han oss til å konsentrere oss om det han *har* åpenbart. Dermed får vi et rikere liv.

Vårt største problem er egentlig ikke å besvare alle brennende spørsmål som vi kan komme på. Hovedproblemet har mer å gjøre med de svarene vi trenger og allerede har fått i Bibelen, men som vi er så trege med å ta imot, holde fast ved og leve etter. Veien til sann visdom er som tilgitte syndere og med alle våre menneskelige begrensninger, å la Gud få være Gud. La oss glede oss over Frelseren vår, overlate våre begrensninger til ham og ydmykt tjene ham og hverandre. Vårt kall er å verdsette tilfredshet mer enn nysgjerrighet og å konsentrere oss om rettferdiggjørelsen og helliggjørelsen i stedet for spekulasjoner om det vi uansett aldri får svar på i dette livet.

Forrest Bivens (Forward in Christ, 9/2013)

*Ditt ord er
en lykt for
min fot og
et lys for
min sti.*

Salme 119,105

Salig i forfølgelsen

AV OLA ÖSTERBACKA

«Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himmelriket er deres. Ja, salige er dere når de for min skyld håner og forfølger dere, lyver og snakker ondt om dere på alle vis. Gled og fryd dere, for stor er lønnen dere har i himmelen. Slik forfulgte de også profetene før dere» (Matt 5,10-12).

Vi hører mye om forfølgelser av kristne i dag. Med rette kan det påstås at de kristne er den største forfulgte folkegruppen. Martyrskapet er vanligvis tema for 2. juledag. Vi skal gjøre et utblikk over martyrene gjennom historien fram til vår tid og deretter la Bibelen kaste lys over det som hender.

Martyrer før og nå

Den første av martyrene som Apostlenes gjerninger forteller om, er diakonen Stefanus som ble steinet i hjel. Den beretningen har sikkert gitt mot til mange andre som har blitt stilt overfor ultimatumet om å avsi seg sin tro eller dø. Den neste martyren som nevnes, er apostelen Jakob, Johannes' bror, som ble drept av Herodes Agrippa I. Man tror at alle apostlene, utenom Johannes, led martyrdøden.

Jødene ble rasende når Paulus forkynte om Jesus som Messias. Noen

ganger måtte de romerske myndighetene gripe inn og beskytte de kristne. Paulus måtte anke sin sak til keiseren for å unngå jødene vrede. Den keiseren var den grusomme Nero som satte i gang den første store forfølgelsen. Det var under ham Paulus og Peter ble henrettet.

Deretter fulgte forskjellige bølger av forfølgelser, noen ganger lettere, andre ganger hardere. Mens Johannes var på Patmos og så de syner som Åpenbaringsboken inneholder, var det Domitian som var keiser. Deretter kom det nye bølger av forfølgelser og den verste skjedde under Diokletian i år 302. Han ga ordre om at kristne bøker skulle brennes, kirker skulle rives og kristne ledere henrettes. Ofte ble de kastet til villdyrene i teateret.

Både før og etter reformasjonstiden prøvde den romersk-katolske kirken å hindre annerledestenkende med harde straffer. At Martin Luther klarte å unnsnippe martyriet, skyldtes nok Guds direkte inngripen. Før ham var böhmeren Jan Hus blitt brent på bålet (år 1415) fordi han kritiserte pavens makt og hevdet Bibelens autoritet over kirken.

I Frankrike ble hugenottene (reformerte protestanter) utsatt for harde forfølgelser av den romersk-katolske kirken på 1500- og 1600-

tallet. Under Bartolomeus-natten i 1572 ble tusenvis av hugenotter myrdet.

Om vi går videre til vår tid, er det nødvendig å nevne noen forkortelser og navn.

Vi tenker kanskje først og fremst på Midtøsten som skueplass for forfølgelser fra islamister (muslimer som har en politisk agenda) i vår tid, og spesielt Syria, Irak og Iran. Vi har alle hørt om *IS*, den islamske staten, også kalt *ISIS*, den islamske staten i Irak og Syria, eller *ISIL*, den islamske staten i Irak og Levanten. «Levanten» er et uttrykk som vanligvis ble brukt tidligere om landene omkring det østlige Middelhavet, inkludert Tyrkia. For ikke å opphøye begrepet Den islamske staten har mange land begynt å kalle bevegelsen *Daesh*, som kommer fra den arabiske forkortelsen for *ISIL*. Etter revolusjonsforsøket i Tyrkia sist sommer hører også Tyrkia med til de områder der det forekommer direkte forfølgelse. Og lenger øst i Asia har vi Pakistan.

I Afrika er særlig Nigeria og Sør-Sudan utsatt for kristenforfølgelser. Men også andre land er rammet av islamistenes vrede. I det siste ukebrevet fra *Martyrkyrkans venner* fortelles det om at tolv kristne nylig ble myrdet i Kenya av *Al-Shabab*, som

oppsto i Somalia. Nigerias islamister kalles *Boko Haram*.

I Kina vitner ungdommer frimodig om Jesus blant sine venner selv om det kan gjøre det vanskeligere for dem å ta seg av foreldrene sine. I Kina har man forbudt familiene å ha mer enn ett barn. Derfor hviler det et stort forsørgeransvar på dette ene barnet. Å bli kristen eller velge en privat skole gjør det umulig å utdanne seg og skaffe seg et godt lønnet arbeid og dermed oppfylle foreldrenes og samfunnets forventninger. Kristne ungdommer med foreldre som ikke er kristne, har det meget vanskelig.

På samme måte er det med muslimske ungdommer som blir kristne. De møter sterk motstand fra familie og slekt.

Hvorfor er islamistene så harde mot de kristne?

Koranen inneholder mange oppfordringer til å drepe de vantro. Og da er de kristne lette å hate fordi vi lærer at Gud er treenig. Muslimenes første trosartikkel sier at det fins bare én Gud, og Muhammed er hans siste og viktigste profet. Men Bibelen sier at det ikke fins noen vei til Gud utenom gjennom Jesus.

På samme måte som det fins mange slags kristne, det vil si slike som selv kaller seg kristne enten fordi de ser på seg selv som arvtagere av en kristen kultur, eller fordi de bekjenner troen på Kristus, fins det også mange slags muslimer. Fra Koranen kan vi utlede mange ulike måter å forholde seg til de kristne. Islamistene finner støtte til sin innstilling i uttrykket *jihad*, den hellige krig. De støtter seg på formaninger om å drepe de som går imot islams monotheisme. Den som går ut i en hellig krig, for eksempel som selvmordsbomber, tror at han skal få en rik lønn i himmelen.

Bibelen vitnesbyrd

I Åpenbaringsboken fortelles det om en stor hvit skare som står

foran tronen og Lammet. Det er «de som kommer ut av den store trengsel» (Åp 7,14). De har nå nådd fram til den evige hvilen, den himmelske saligheten. Men de har ikke kommet dit uten lidelse og trengsel. De er ikke blitt ført utenom trengslene, men gjennom dem.

Når Åpenbaringsboken skildrer den trengsel som skal ramme de hellige, er det først og fremst to erkefiender som står bak, nemlig dyret fra havet, dvs. den statlige antikristelige makten, og dyret fra jorden, dvs. den frafalne kirken, som også kalles den store skjøgen eller den falske profeten. Her har vi to farlige fiender som samarbeider.

Den antikristelige makten ser vi tydelig under kommunismen. Vi har mange vitnesbyrd fra den tid da Sovjet og andre kommuniststater forfulgte de kristne. Det samme skjer i dag i det kommunistiske Kina og enda verre i Nord-Korea. Men nettopp i disse landene har kristendommen framgang gjennom martyrenes blod på samme måte som under romerrikets forfølgelser.

Hva skyldes det? Hvorfor vil mennesker risikere å bli torturert og drept for sin tros skyld? Fordi den som har funnet livet i Jesus, ser at det ikke fins noe annet som kan kalles liv. Den som hører hans ord får vite at det egentlige livet er det vi lever i troen på ham, og det skal fortsette i himmelen etter det korte livet vi lever her.

Det himmelske håpet er ganske unødig om vi har hele vårt liv i denne verden. I vår tid har vi alt vi trenger og mer til. Vi har det så bra og har ikke behov for å tenke på livet etter dette.

I dag glemmer eller rett og slett fornektet man tanken på en dobbel utgang etter døden, himmel eller helvete. Hvilket håp skulle alle martyrene hatt og hvilken kraft hadde de hatt bak sitt vitnesbyrd, om de ikke hadde trodd på et evig liv hos Herren?

Årsaken til fornektelsen kommer

fra den andre store fienden, dyret som steg opp av jorden. Det ser ut som et lam, men taler som en drage. Det er den falske profeten, den falske og forførende kirken, som gjør felles sak med den antikristelige staten og undergraver den kristne troen innenfra.

Det er dette som holder på å skje i dag. Den kristne troen er blitt gjort ufarlig for fienden. Om troen flytter fokus fra hvordan vi skal bli salige og hvor vi skal tilbringe evigheten, til å gjelde livet her i verden, mister evangeliet sitt sentrum. Det gjør man når man slutter å forkynne Guds ord som sannhet og autoritet. Man slutter å forkynne Guds lov i hele sitt alvor og kalle synden synd. Og man slutter å forkynne om Jesus.

Vår tids mennesker spør ikke lenger hva Gud vil, men vil ordne livet så behagelig som mulig her i verden, selv om man må ta livet av sine ufødte barn. Da mister saltet sin kraft. Da blir det heller ingen slike følger som Jesus taler om, forfølgelse, hån og baktalelse. Men i stedet blir det alvorlig når Jesus kommer igjen og sier: «Jeg har aldri kjent dere. Bort fra meg, dere som gjør urett!» (Matt 7,23).

Jesus sier i bergprekenen: «Salige er dere som er fattige, for Guds rike hører dere til.» Med dette menes ikke at den fattige automatisk har del i Guds rike. I bergprekenen taler Jesus om å være fattig i ånden. Det betyr at vi ikke regner med vårt eget, men vi ser og tror på det som Jesus har gjort for oss. Og da ser vi at Jesus selv er blitt utsatt for det aller verste. De små ubehag som vi får smake, eller de trakasseringer som kristne møter rundt omkring i verden, kan ikke sammenlignes med den pine som Jesus måtte gjennomgå. Han måtte lide for alle verdens synder. Han måtte tåle den verste tortur som onde mennesker kan komme på. Men det verste var likevel at han måtte bli forlatt av Gud. Han måtte ta på seg all den vrede som menneskenes samlede urettferdighet gjennom alle tider har

ført til. Den rammet ham på korset med hele sin tyngde.

Den som er rik i seg selv, trenger ikke Jesus. Men den som er fattig i seg selv og som ser at det var vår synd som drev Jesus i døden på korset, er rik. Han er salig. For han har Jesu rettferdighet som bryllupsdrakt, og den skal gi inngang til det himmelske bryllupet. Da skal vi få

se Jesus, han som har kjøpt oss med sitt blod.

Fordi Jesus kom for at verden skulle tro, skal også vi gå ut og fortelle dette uten å tenke på hva følgene vil bli for oss. Har vi fått rikdommer i denne verden, vil han at vi skal bruke dem slik at flere får høre det glade budskapet og selv bli evig salige.

For Jesu skyld skal vi få være med å juble foran tronen med alle de hellige, i den talløse skaren som har kommet ut av den store trengsel, sammen med alle dem som har vasket sine klær og gjort dem rene i Lammets blod.

*(Lesetips: Martyrkyrkans Vänner,
<http://www.martyredchurch.net/sv>)*

Ta vare på Ordet

AV MARTIN LUTHER

«Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte» (Luk 2,19).

Maria bevarte alt som var sagt om barnet hennes og skrev det i sitt hjerte. Hun grunnet på det og tenkte på det for seg selv. For det er jo et underlig budskap, tenkte hun, at jeg skal være mor til dette barn som englene har talt om, og at barnet er verdens Frelser og skal kalles Kristus, Herren. Slike tanker gikk hun med i hjertet. Selv om hele verden hadde vært imot henne, hadde ingen kunnet ta det fra henne. Hun var blitt viss på at sønnen hennes var Guds Sønn og hele verdens Frelser.

Vi skal ligne den hellige Guds mor i dette, for derfor er det også skrevet. Vi skal like flittig og alvorlig grunne på det i våre hjerter, så det likesom kan bli vår natur. Det er som det står i Høysangen kapittel 8: «Sett meg som et segl på ditt hjerte, et stempel på din arm!» Av dette ser vi at Guds ord ikke bare skal ligge oss på tungen som skum på vannet eller spytt i munnen, men at det skal trykkes inn i hjertet og etterlate seg et tegn som ingen kan slette ut. Det skulle være som en naturlig del som ikke lot seg rive ut av hjertet.

En slikt hjerte har jomfru Marias hjerte vært. Disse ordene er likesom blitt inngravert i det. Alle som griper ordet slik, har Kristi rette kjennetegn og det rette segl.

Det må reise seg så mange sektånder det vil, ja, selv djevelen, men de lar ingen få ta fra seg ordet. Slik de en gang hørte og trodde det, holder de også fremdeles fast ved det. Hos de andre varer det ikke lenge før de begynner å tvile på det. Og de glemmer det straks. Når de går ut av kirken, har de så mye å gjøre hjemme at de tenker lite på det de har hørt og lært i kirken. De tar vare på sine egne ting, og bryr seg ingenting om Guds ord.

«Søk først Guds rike.» Det vil si, vi skal strebe mest etter Guds rike. Men det er ofte tvert imot det vi bryr oss minst om. Livets mange gjøremål og vellyst ligger oss mer på hjertet enn ordet. Ordet bryr vi oss ikke om. Derfor er det ikke å undres over at vi så snart glemmer det. Når vi kommer i fristelser, ser vi hva resultatet blir.

Men slik skal det ikke være hos de kristne. Deres største skatt skal være Guds ord. Det skal være deres hjerte. Og selv om de også må holde på med verdslige ting, skal likevel ordet være det de elsker aller mest. Må Herren gi oss nåde til det, for Kristi, vår nyfødte Frelses og Gjenslørs skyld! Amen.

*(Fra Luthers preken over Luk 2,1-14
i evangeliepostillen.)*

ROMERBREVET - KAPITTEL 7

De troende og loven - Rom 7,1-6

AV EGIL EDVARDSEN

I kapittel 6 har Paulus formant de kristne til å betrakte seg selv som døde for synden og fri fra syndens slaveri. I kapittel 7 taler han om en lignende frigjørelse. Men her taler han om *en kristens frihet fra loven*. Mens *synden* var hovedordet i kapittel 6, er det *loven* som er hovedordet i kapittel 7.

Disse to kapitlene går nokså parallelt. Begge kapitlene dreier seg nemlig om de troendes død og oppstandelse med Kristus. Utgangspunktet for begge kapitlene er Rom 6,3: «Vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død?»

- Kapittel 6: Vi er frigjort fra synden ved at vi er forenet med Kristi død.
- Kapittel 7: Vi er frigjort fra loven ved at vi er forenet med Kristi død.

Fri fra loven

Paulus begynner i kapittel 7 vers 1 med å gjøre romerne oppmerksom på at de jo kjenner «loven». På gresk står ordet «lov» uten bestemt artikkel. Dermed vil Paulus uttrykke at det ikke er tale om en spesiell lov, men om loven i betydningen et generelt sett av livsregler. Romerne som kanskje ikke kjente den jødiske loven så godt, kjenner

likevel den generelle loven som gjelder alle mennesker. Paulus taler altså ikke om Moseloven, men om den naturlige loven som gjelder alle, enten de er jøder eller hedninger.

I dette avsnittet (vers 1-4) vil Paulus innledningsvis gjøre leserne oppmerksom på en viktig sak når det gjelder loven:

- Vers 1: Paulus framholder det lovprinsippet som han vil at leserne skal tenke på: «*Loven bestemmer over et menneske bare så lenge det lever.*»
- Vers 2-3: Paulus forklarer dette prinsippet ved hjelp av et bilde: «*En gift kvinne er etter loven bundet til mannen sin så lenge han lever... Men dersom mannen dør, er hun fri fra loven og bryter ikke ekteskapet om hun gifter seg med en annen.*»
- Vers 4: Til slutt overfører han dette bildet til den åndelige sannheten som han vil under vise de kristne om: «*Gjennom Kristi kropp er dere døde for loven. Dere tilhører en annen, han som er stått opp fra de døde.*»

Poenget som Paulus vil understreke, er at døden innebærer en total forandring i et menneskes forhold til loven. Et dødt men-

neske kan ikke ta imot ordre. Det kan ikke besvare loven. Døden innebærer en total forandring i et menneskes forhold til loven.

I vers 2-3 illustrerer Paulus denne sannheten ved å bruke ekteskapsloven som eksempel. En kvinne er bare bundet til sin mann så lenge han lever. Så lenge mannen lever, er hun under loven som sier: «Du skal ikke bryte ekteskapet». Dersom hun gifter seg med en annen så lenge mannen lever, bryter hun ekteskapet. Dersom mannen dør, er hun fri, og kan gifte seg med en annen. Her vil ikke Paulus først og fremst gi en undervisning om ekteskap og skilsmisse. Det gjør han andre steder. Poenget her er å understreke det faktum at døden innebærer en forandring i et menneskes forhold til loven. Døden løsner på lovens grep. Den som er død, er fri fra loven.

I vers 4 trekker han konklusjonen av det bildet han har brukt i vers 2-3: «*Slik er det også med dere, brødre. Gjennom Kristi kropp er dere døde for loven.*» Den som synder, skal dø, sier Bibelen. Lovens straff for synd er døden. Men i stedet for at synderen måtte dø selv, skaffet Gud til veie en stedfortreder. Kristus døde i stedet for synderen. Han ofret sin kropp på korset. Og stedfortrederens død ble tilregnet

synderen. Synderen slipper dermed å dø selv, selv om han fortjente å gjøre det. I stedet dør han «gjennom Kristi kropp» på Golgata (jfr Gal 2,18-19).

Legg merke til hvordan Paulus på ny understreker en kristens forening med Kristus. I kapittel 6 framhevet han hvordan vi blir forenet med Kristus i dåpen (særskilt 6,3-4). Det er altså en som har dødt for oss, og fordi han har dødt, er også vi døde og står ikke under loven.

Denne frigjøringen fra loven åpner opp en helt ny tilværelse for oss: «Dere tilhører en annen, han som er stått opp fra de døde, for at vi skal bære frukt for Gud» (vers 4). Likesom kvinnen var fri til å inngå en ny ekteskapsforening etter at hennes mann var død, gjør synderens død for loven at han har kommet inn i en ny forening, nemlig med ham «som er stått opp fra de døde».

Den nye foreningen med den oppstandne Kristus, innebærer at de troende har fått et nytt liv der de kan bære frukt for Gud. Så lenge de var døde, var de ikke i stand til det. Men som levende med Kristus kan de bære rik frukt (6,22; Gal 5,22-23).

I vers 5-6 utdyper Paulus denne tanken at det bare er ved foreningen med Kristus at vi er døde fra loven: «Så lenge vi var i den kjødelige tilstanden, ble de syndige lidenskapene vakt til live av loven i lemmene våre, så vi bar frukt for døden» (vers 5).

Å være «i en kjødelig tilstand» (gr. *en sarki* = «i kjøttet») er å være utenfor samfunnet med Kristus. Den som er utenfor samfunnet med Kristus, er ikke død fra loven. Derfor vekkes syndene og lystene til live i ham av loven. Han bærer ikke «frukt for Gud», men «frukt for døden» (jfr 6,22).

Men nå er tilstanden vår forandret: «Men nå er vi løst fra loven, vi er døde fra det som bandt oss. Derfor tjener vi Gud i et nytt åndelig liv, og ikke i det gamle, etter bokstaven» (vers 6).

Etter at Kristus har frigjort oss fra lovens fordømmelse, er vi likevel ikke fri til å leve som vi selv vil. I stedet for å være slaver under loven, er vi blitt tjenere for Gud (jfr 6,17-19 og 22). Men dette er et «slaveri» som er totalt forskjellig fra slaveriet under loven. Paulus sier at det er å tjene i et «nytt» liv, i motsetning til tidligere da vi tjente i det «gamle» livet. Det greske ordet *kainos* («ny») som Paulus bruker her, peker på den gode kvaliteten som noe har fordi det er nytt (Mark 2,22), i kontrast til ordet *neos*, som betyr at noe er nytt fordi det bare har eksistert en kort tid. Tilsvarende peker det greske ordet som Paulus bruker for «gammel», *palaios*, på noe som ikke har den gode kvaliteten lenger fordi det er gammelt, som for eksempel et gammel klesplagg som er utslitt, i kontrast til ordet *archaios* som betyr at noe er gammelt fordi det har eksistert i lang tid.

Det som gir det nye livet den gode kvaliteten, er Ånden. Det er et «åndelig» liv i motsetning til det gamle livet, som bare var et liv i en «kjødelig» tilstand. Paulus beskriver dette gamle livet som et liv «etter bokstaven» (gr. *grammatos*). Uttrykket «etter bokstaven» står i kontrast til «åndelig» (gr. *pneumatos*). Paulus sier at Kristi død forløste oss fra nødvendigheten av å holde loven («bokstaven») for å frelse oss selv, og vi begynte å tjene Gud på en «åndelig» måte. Vi blir ledet av Ånden (Rom 8,5; 14-15), og derfor ønsker vi å tjene Kristus i kjærlighet og takknemlighet for det han gjorde for å frelse oss (2 Kor 5,14-15; Kol 1,10; Tit 2,14).

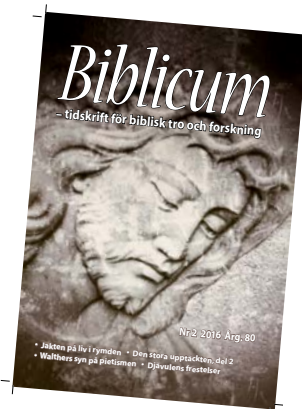
Allerede i Rom 2,29 har Paulus beskrevet kontrasten mellom «bokstaven» og «Ånden». I Rom 2 beskrev Paulus forskjellen mellom disse to uttrykkene ved å henvise til jøden som holder loven bare i det ytre, «ved bokstaven», i kontrast til en som holder loven «i det indre»: «Jøde er den som er jøde i det indre, og omskåret er den som er omskåret i hjertet, ved Ånden og ikke ved bokstaven.» Den ene holder loven, men bare fordi Guds skrevne bud krever det. Den andre følger loven av hjertet fordi han har fått en ny vilje, ledet av Ånden.

(forts.)

Biblicum - tidsskrift for bibelsk tro og forskning

Biblicum er et svensk teologisk tidsskrift som virkelig løfter fram Bibelen. Tidsskriftet viser hvor uholdbar den moderne og overflatiske bibelkritikken er. Det inneholder også utblikk over det som skjer i kristenheten og svarer på lesernes spørsmål om Bibelens rette tolkning.

Bestilles her:
<http://forlag.biblicum.se>

Jesus er Gud fra evighet

AV ØYVIND EDVARDSEN

Johannes skriver hva som er hovedhensikten med sitt evangelium i det 20. kapitlet, vers 31: «Men disse er skrevet ned for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i hans navn.»

Johannes vil understreke at Jesus er Guds Sønn og sannheten om at de som tror, skal ha liv i hans navn. I det første kapitlet finner vi prologen til hele evangeliet. Dette avsnittet kan vi gi overskriften «Ordet ble kjøtt», noe som på en fin måte speiler innholdet i de 18 første versene av Johannes-prologen. Det handler om den evige Guds Sønn som stiger ned til jorden og tar på seg en kroppslig skikkelse i Jesus Kristus. Ordet blir kjøtt og bor blant mennesker. Han er liv og lys. Han er full av nåde og sannhet.

Disse første versene fra Johannesevangeliet utgjør evangelieteksten for 1 juledag. Den har en sentral plass for alle kristne både i juletiden og ellers i året. Den beskriver sannheten om vår Frelser, Jesus Kristus. Han er Gud som kom ned til oss mennesker på jorden for å frelse oss fra våre synder.

De fem første versene beskriver det evige og guddommelige Ordet, mens resten av teksten taler om ham som ble kjøtt. Først taler evangelisten om Ordets relasjon til Gud, hvordan, når og hvor han var før verdens begynnelse. Av dette følger at alt er skapt gjennom ham.

Det aller første verset inneholder tre sannheter som sammenfattes i vers 2: «I begynnelsen var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud.»

«I begynnelsen var Ordet.» Ordet er fra evighet. Johannes innleder sitt evangelium på samme måte som Moses gjør det i Bibelens første bok. De beskriver samme tidspunkt i historien – begynnelsen på jordens tidsalder. Moses stiger ned til menneskets og verdens skapelse, mens Johannes stiger opp til uendelighetens rike. Johannes lar himmel og jord forsvinne og erstatter tid med evighet.

Ordet er den andre personen i guddommen. Han rommer Gud i sin helhet. Luther sier at den som har Ordet har hele guddommen urørt. Det er gjennom Ordet, Jesus, at Gud åpenbarer seg selv og uttrykker seg til verden. Jesus sier at den som har sett ham har sett Faderen (Joh 14,9). Han er Guds ord (Åp 19,13), og han er Livets ord (1 Joh 1,1). Gjennom Sønnen lærer vi Faderen å kjenne (Matt 11,27). Jesus er det evige Ordet som var i begynnelsen.

«Ordet var hos Gud.» Her sies det hvor Ordet var før verdens begynnelse, og hvilken relasjon det hadde med Faderen. Ordet var hos Gud Fader. De delte et inderlig og nært fellesskap som den første og andre personen i treenigheten. Ordet var hos Gud som en egen person.

«Ordet var Gud.» Gud var ikke et ord, men Ordet var Gud, Gud av Gud. På gresk står Gud først i denne setningen. Johannes vil understreke at Gud var Ordet. Evangelisten kroner innledningen til sitt evangelium med Kristi guddom. Jesus Kristus er Ordet som er Gud av evighet. Han er Gud som har skapt oss og hele jorden. Han er Gud som har frelst oss og hele jorden fra synden.

Ordet var Gud – på denne faste klippe hviler vår tro.

Nye glimt fra arbeidet i Peru

«Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere».

Gaver til misjonsarbeidet kan settes inn på LBKs konto 3361 16 43948 (merk gaven "Peru").

Pastor Jaime Cortez Milla arbeider i Amazonasjungelen nord-øst i Peru.

Hvorfor er Jesus bedre enn nissen?

Nissen bor på Nordpolen.

JESUS er overalt.

Nissen kommer på julaften.

JESUS er hos deg alle dager.

Nissen lar deg få sitte på fanget.

JESUS løfter deg opp og bærer deg.

Nissen vet ikke hva du heter. Han sier: «Hei, hva heter du?»

JESUS vet hva vi heter før vi selv vet det.

HAN vet hvor vi bor.

HAN vet hva som skal hende med oss.

HAN vet alt om oss.

HAN vet til og med hvor mange hårstrå vi har på hodet.

Nissen har en mage som ser ut til å være full av godteri.

JESUS har et hjerte som er fullt av kjærlighet.

Nissen sier: «Hohoho!»

JESUS sier: «Jeg elsker deg!»

Nissen sier at du ikke må være lei deg.

JESUS sier: «Legg alle bekymringer på meg. Jeg hjelper deg.»

Nissen får deg kanskje til å le.

JESUS gir deg en glede som gjør deg sterk.

Nissen legger julepresanger under juletreet.

JESUS gir seg selv til deg.

HAN døde på korset for syndene dine.

HAN sto opp igjen den tredje dagen.

HAN hjelper deg å leve og er med deg når du skal dø.

HAN venter på deg i himmelen.

Det går virkelig ikke an å sammenligne nissen med Jesus. Vi må huske på *hvem* julen handler om. *Jesus* er årsaken til at vi feirer jul. *Jesus* er best – mye bedre enn nissen!

GOD JUL!

BE

FOR BARN • FOR BARN • FOR BARN • FOR BARN • FOR BARN • FOR BARN • FOR BARN

En uforutsigbar historie

*«Se, jomfruen skal bli med barn og
føde en sønn, og de skal gi ham navnet Immanuel
– det betyr: Gud med oss» (Matt 1,23).*

ENKELTE HISTORIER er ganske forutsigbare. Det er enkelt å tippe hvordan de kommer til å ende. Som regel ender de med en «happy ending» - en lykkelig slutt. «Og så levde de lykkelig alle sine dager!»

Når vi blir eldre, blir forutsigbare avslutninger på historiene mindre interessante. I stedet for å vite hva som kommer til å skje, liker vi at hendelsene tar overraskende og uventede vendinger. Det er ofte slike ting som gjør at en bok blir ekstra spennende å lese og en film mer interessant.

På en måte er julens drama også forutsigbart fordi Gud mange ganger og lang tid i forveien forutsa hva han hadde tenkt å gjøre. Allerede Adam og Eva fikk et løfte fra ham om at en av kvinnens ætt skulle knuse slangens hode (1 Mos 3,15). Kong David fikk løfte om en etterkommer som skulle sitte på hans trone og styre et evig rike (2 Sam 7,12-13). Gud lovet Maria å gi henne en sønn som skulle være «konge over Jakobs hus til evig tid» (Luk 1,33). I mange år hadde Gud fortalt nøyaktig hva han skulle gjøre.

Men likevel ble det som skjedde den første julen så fantastisk at vi har vanskelig for å begripe det

med vår menneskelige fornuft. Den evige Gud tok på seg menneskenatur og bodde blant oss. Som evangelisten Matteus forklarer det, var Jesu fødsel en oppfyllelse av det guddommelige løftet som ble gitt gjennom profeten Jesaja: «Jomfruen skal bli med barn og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Immanuel – det betyr: Gud med oss.» Hvilken overraskende vending i historien!

Martin Luther undret seg med rette. Han skrev: «Gud er utrolig. Barnet ligger i en stall. Det er ikke verdig en vugge eller et teppe. Likevel kalles det Frelser og Herre.» Apostelen Paulus forteller oss noe som var enda mer uforutsigbart om Immanuel: Da Jesus kom til denne jorden, «så han ikke det å være Gud lik som et seiersbytte». Men andre ord, Jesus kom ikke for å bli tjent, som Gud burde ha blitt. Nei, han «fornedret seg selv og ble lydig til døden, ja, døden på korset» (Fil 2,6-8).

Gud ble altså menneske for oss og for vår frelse. Og derfor vil vi leve lykkelig med Jesus, Immanuel, alle våre dager!

Jesus, hjelp meg å sette pris på den trøsten det er i det å vite og tro at du ble Immanuel, Gud med oss. Amen.